Krimināllieta Nr. 11520070512
Nr. KA04-0101-14/4

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2014.gada 20.martā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L.Šteinerte

tiesneši S.Gļazere un G.Stūris

piedaloties prokuroram J.Ievītim

aizstāvei – zvērinātai advokātei I.Marhelei

iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /pers. B/, personas kods /personas kods/, aizstāvja – zvērināta advokāta Dz.Kausa iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 26.jūlija spriedumu.

Pārbaudījusi pierādījumus, iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem, tiesu kolēģija

k o n s t a t ē j a :

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 26.jūlija spriedumu **/pers. B/** atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 260.panta pirmajā daļā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.pantu, sods noteikts nosacīti, ar pārbaudes laiku uz 6 (sešiem) mēnešiem.

N o /pers. B/ par labu /pers. C/ piedzīta morālā kaitējuma kompensācija 1422,87 *euro* (Ls 1000), izdevumi par advokāta pakalpojumiem 213,43 *euro* (Ls 150) , kopā 1636,30 *euro* (Ls 1150).

Saskaņā ar pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētais /pers. B/izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma260.panta pirmajā daļā, tas ir, pārkāpa ceļu satiksmes noteikumus, vadot transportlīdzekli, kā rezultātā nodarīja cietušajam vieglus miesas bojājumus pie sekojošiem apstākļiem:

2012.gada 22. septembrī ap plkst.19.33 /pers. B/ vadīja /pers. E/ piederošo transportlīdzekli BMW 520, valsts reģistrācijas numura zīme /TL numurs/ Rīgā, pa Vagonu ielu no Pērnavas ielas puses Matīsa ielas virzienā.

Iepretim namam Vagonu ielā 23, /pers. B/, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk CSN) 4.p., 10.p., 112.p., 113.p., prasības, nerīkojās saskaņā ar šiem noteikumiem, t.i., neievēroja ceļa zīmju prasības; nerīkojās tā, lai neradītu satiksmei bīstamas situācijas un nenodarītu zaudējumus; neņēma vērā ceļa apstākļus- vājo apgaismojumu; pamanot izveidojošos satiksmei bīstamu šķērsli- ceļa labajā nomalē stāvošo transportlīdzekli VW Transporter, valsts reģistrācijas numura zīme /TL numurs/, nesamazināja braukšanas ātrumu vai neapturēja transportlīdzekli, bet turpinot kustību, ar sevis vadīto transportlīdzekli BMW 520 ietriecās stāvošajā transportlīdzeklī VW Transporter.

Minēto CSN prasību pārkāpumu un uzbraukuma rezultātā transportlīdzekļa VW Transporter, valsts reģistrācijas numura zīme /TL numurs/ vadītāja /pers. C/ guva sekojošus miesas bojājumus: kakla muskulatūras sastiepums- strauji atliecot un saliecot galvu; galvas, krūškurvja un muguras sasitums, kas pēc sava rakstura pieskaitāmi viegliem miesas bojājumiem, kas izraisījuši īslaicīgus veselības traucējumus no 7 līdz 21 dienai.

Šādas apsūdzētā /pers. B/ darbības kvalificētas pēc Krimināllikuma 260.panta pirmās daļas.

Par minēto pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētā /pers. B/ aizstāvis - zvērināts advokāts Dz.Kauss iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā norāda, ka spriedumu pārsūdz daļā par cietušajai noteikto kaitējuma kompensāciju un par apsūdzētajam noteikto sodu. Tiesa spriedumā, gan lemjot par apsūdzētajam nosakāmo sodu, gan arī par nosakāmās kompensācijas apmēru, norāda, ka apsūdzētais ir vainīgs mazāk smaga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā. Tāds tiesas viedoklis ir uzskatāms par nepamatotu un

neatbilstošu likumam, jo ceļu satiksmes negadījums ir noticis 2012.gada 22.septembrī, kad spēkā esošā Krimināllikuma 260.panta attiecīgās daļas sankcijā par cietušajiem nodarītiem viegliem miesas bojājumiem bija paredzēts brīvības atņemšanas sods līdz diviem gadiem un virkne citu soda mēru. Atbilstoši notikuma laikā spēkā esošo noziedzīgu nodarījumu kvalifikāciju, viņa aizstāvamajam inkriminētais noziedzīgais nodarījums ir atzīstams par krimināpārkāpumu, tādējādi ir pamats uzskatam, ka tiesa ir kļūdaini lēmusi gan par barga pamatsoda noteikšanu, gan arī kļūdaini lēmusi par nesamērīgi bargas kompensācijas noteikšanu cietušajai. Tiesa spriedumā ir pareizi konstatējusi to, ka /pers. B/ darbības cietušajai ir radījušas vieglus miesas bojājumus, bet izdarījusi nepamatotu secinājumu, ka: "Nenoliedzami, cietušajai /pers. C/ nodarīja dziļu morālu aizskārumu un psihisku traumu." Pretrunā lietas materiālos esošajā tiesu medicīnas eksperta atzinumā izdarītajiem secinājumiem, tiesa ir uzskatījusi, ka tai nav pamata apšaubīt cietušās norādīto, ka cietušajai, pēc gūtajiem miesas bojājumiem, bija nepieciešama ārstēšana un rehabilitācija, un varētu būt nepieciešama arī turpmāka rehabilitācija. Neskatoties uz to, ka cietušai konstatētie vieglie miesas bojājumi pēc savas definīcijas reāli nevarēja atstāt jebkādas paliekošas sekas, tiesa spriedumā akcentē vēl it kā cietušajai iespējams nepieciešamo rehabilitāciju, un šāda tiesas nostāja nevar tikt atzīta ne par tiesisku, ne taisnīgu, ne arī atbilstošu pastāvošajai judikatūrai, jo ārstēšanās ilgums - ne ilgāks par 21 dienu - ir precīzi norādīts tiesu medicīnas ekspertu atzinumos. Uzskata, ka līdzīgos krimināprocesos arī spriedumiem ir jābūt līdzīgiem. Atsaucas uz spriedumu līdzīgā lietā Tiesa spriedumā ir atsaukusies uz it kā cietušajai nodarītā kaitējuma publiskumu un cietušajai nodarīto psihisko traumu, kaut tādi pierādījumi tiesas izmeklēšanā netika ne iesniegti, ne arī pārbaudīti. Tiesa spriedumā cietušajai nosakāmās kompensācijas apmērā nav ievērtējusi apdrošināšanas atlīdzību, ko, saskaņā ar Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likumu (OCTA), cietušajai ir tiesības saņemt no apdrošināšanas kompānijas. Nosakot morālā kaitējuma apmēru, tiesai bija jāņem vērā, apdrošinātāja izmaksātā vai iespējamā apdrošināšanas atlīdzība. Lūdz samazināt morālās kompensācijas apmēru un mīkstināt apsūdzētajam sodu.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. B/ sava aizstāvja iesniegto apelācijas sūdzību uzturēja, lūdza mīkstināt sodu. Nepiekrīt lielajai kaitējuma kompensācijas summai, kas piedzīta no viņa cietušās labā. Paskaidroja, ka nestrādā, zaudējis darbu sakarā ar piemēroto drošības līdzekli. Viņam bijušas veselības problēmas, invaliditāte viņam nav noteikta, strādāt varot, kādus desmit kilogramu smagumus drīkstot celt.

Apsūdzētā /pers. B/ aizstāve – zvērināta advokāte I.Marhele tiesas sēdē apelācijas sūdzību uzturēja atbilstoši tajā izklāstītajai motivācijai.

Cietušā /pers. C/ apelācijas instances tiesas sēdē paskaidroja, ka lūdz atstāt 1.instances tiesas spriedumu daļā par kompensāciju negrozītu. Viņai ir nodarīts morālais un psihiskais kaitējums. Norādīja, ka apsūdzētais viņai atvainojies tikai tiesā, nav interesējies par viņas veselības stāvokli. Uzskata, ka avārijas rezultātā zaudēja darba spējas un viņai nebija finansiālu līdzekļu. Mēnesi pēc avārijas palikusi stāvoklī un viņai bija ļoti grūti iznēsāt bērnu, arī tagad vīrs nevar atrast normālu darbu, jo viena rūpēties par bērnu viņa nevar un vajadzīga vīra palīdzība. Vērsusies apdrošināšanas kompānijā (OCTA), kura viņai atlīdzināja mantisko zaudējumu, par ko salaboju mašīnu, atlīdzību par nemantisko zaudējumu nav saņēmusi. Viņai ir nepieciešama tālāka veselības aprūpe, bet to tagad nevar saņemt, līdz ar to, ir ļoti nepieciešama kaitējuma kompensācija. Nav vērsusies pie speciālista, kurš varētu apliecināt, ka viņai bijusi psiholoģiska trauma.

Prokurors tiesas sēdē norādīja, ka pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka /pers. B/ vaina izdarītajā noziedzīgajā nodarījumā ir pilnībā pierādīta un viņa darbības atbilst kvalifikācijai pēc Krimināllikuma 260.panta pirmā daļas, sods un kaitējuma kompensācija /pers. B/ noteikts atbilstoši nodarījumam un likuma prasībām. Uzskata, ka tas, ka pirmās instances tiesa kļūdaini atzinusi noziedzīgo nodarījumu par mazāk smagu nevis par krimināpārkāpumu, neietekmē piespriežamo sodu.

Pārbaudījusi pierādījumus lietā, apsvērusi apelācijas sūdzības motīvus, noklausījusies apsūdzētā /pers. B/ un cietušās /pers. C/ paskaidrojumus, aizstāves – zvērinātas advokātes I.Marheles viedokli, prokurora atzinumu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība ir apmierināma un pirmās instances tiesas spriedums atceļams daļā par /pers. B/ noteikto sodu un daļā parkaitējuma kompensācijas piedziņu par labu cietušajai /pers. C/**.**

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka krimināllietas materiālu pārbaudes rezultātā ir pārliecinājusies, ka /pers. B/ vaina viņam celtajā apsūdzībā pilnībā apstiprinās. Pierādījumu pārbaude daļā par /pers. B/ celto apsūdzību pēc Krimināllikuma 260.panta pirmās daļas pirmās instances tiesā netika izdarīta uz apsūdzētā un viņa aizstāvja lūguma pamata saskaņā ar Krimināprocesa likuma 499.panta nosacījumiem, pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālā būtība un sekas apsūdzētajam tika izskaidrotas. Pierādījumu pārbaude tika veikta daļā par cietušās pieteiktās kompensācijas apmēru.

Saskaņā ar Krimināprocesa likuma 499.panta ceturto daļu, pieņemot lēmumu par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu, spriedumu apelācijas kārtībā var pārsūdzēt tikai daļā par tiesas piespriesto sodu vai sakarā ar pieļautiem procesa pārkāpumiem.

Pirmās instances tiesa atzinusi un spriedumā norādīts, ka krimināllietas materiālu pārbaudes rezultātā tiesa ir pārliecinājusies, ka /pers. B/ vaina viņam celtajā apsūdzībā pilnībā apstiprinās, un apsūdzētā darbības kvalificētas pareizi pēc Krimināllikuma 260.panta pirmās daļas.

Pie šādiem apstākļiem tiesu kolēģija uzskata, ka tiesa, neveicot pierādījumu pārbaudi, nav pārkāpusi apsūdzētā likumā garantētās tiesības krimināprocesā, bet tieši pats apsūdzētais pirmās instances tiesā pilnībā atzina savu vainu un izmantoja savas procesuālās tiesības, kādas viņam piešķirtas ar likumu.

Tiesa apsūdzētā /pers. B/ darbības pēc Krimināllikuma 260.panta pirmās daļas kvalificējusi pareizi, šajā daļā spriedums nav pārsūdzēts, līdz ar to pierādījumu pārvērtēšanai šajā daļā nav pamata.

Pirmās instances tiesā tika pārbaudīti apsūdzētā personu raksturojošie dati – agrāk netiesāts, spēkā esošu administratīvu pārkāpumu apsūdzētajam nav, VSIA „Rīgas Psihiatrijas un narkoloģijas centrs" datu par apsūdzētā psihiskiem traucējumiem nav, Narkoloģiskās palīdzības dienesta uzskaitē nesastāv (lietas 60.,61., 62.-63., 70.-71. lapas).

Par /pers. B/ personu pirmās instances tiesā noskaidrots, ka apsūdzētais dzimis /datums/ Rīgā, ar vidējo izglītību, neprecējies, viņa apgādībā 2008.gadā dzimusi meita, kura dzīvo kopā ar māti, nodarbojas ar auto tirdzniecību, vidēji mēnesī gūst ienākumus Ls 300

apmērā, gadu atpakaļ tika izoperēts audzējs, kā rezultātā nevar neko smagu celt.

Apelācijas instances tiesā par savu veselības stāvokli apsūdzētais paskaidroja, ka viņš var strādāt, viņam nav noteikta invaliditātes grupa.

Pirmās instances tiesas spriedumā kļūdaini norādīts, ka saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu apsūdzētā /pers. B/ izdarītais noziedzīgais nodarījums klasificējams kā mazāk smags noziegums.

Tiesu kolēģija norāda, ka saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta otro daļu (redakcijā līdz 2013.gada 1.aprīlim) /pers. B/ izdarītais noziedzīgais nodarījums, kas paredzēts Krimināllikuma 260.panta pirmajā daļā, klasificējams kā krimināpārkāpums. Noziedzīgā nodarījuma raksturs saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantu ir ņemams vērā pie soda noteikšanas.

Pirmās instances tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otrās daļas noteikumiem par apsūdzētā /pers. B/ atbildību mīkstinošu apstākli atzinusi vaļsirdīgo atzīšanos noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un izdarītā nožēlošanu.

Apsūdzētā/pers. B/ atbildību pastiprinošus apstākļus saskaņā ar Krimināllikuma 48.pantu pirmās instances tiesa nav konstatējusi.

Pirmās instances tiesa ņēmusi vērā arī to, ka /pers. B/, piekrizdams pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai tiesas izmeklēšanā, paātrinājis kriminālliesisku attiecību noregulēšanu un atvieglojis tiesas procesu, proti, izmantojis savas Kriminālprocesa likuma 21.panta otrās daļas 1.punktā minētās tiesības uz sadarbību un izvēlējies vienkāršāka procesa veidu.

Pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka, nosakot sodu brīvības atņemšanas veidā un, piemērojot Krimināllikuma 55.panta nosacījumus par nosacītu notiesāšanu, tiks sasniegts Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā definētais soda preventīvais mērķis.

Tiesu kolēģija atzīst, ka, ņemot vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību raksturojošos apstākļus, lai sasniegtu soda mērķi, nav nepieciešams noteikt likumā paredzēto visbargāko soda veidu -brīvības atņemšanu, un uzskata, ka apsūdzētajam sods pēc Krimināllikuma 260.panta pirmās daļas nosakāms piespiedu darbu veidā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 40.panta pirmo daļu piespiedu darbs ir piespiedu iesaistīšana sabiedrībai nepieciešamajos darbos, ko notiesātais izcieš kā sodu, veicot dzīves vietas apvidū piespiedu darba izpildes institūcijas noteiktos darbus no pamatdarba vai mācībām brīvajā laikā un bez atlīdzības.

Piespiedu darbu tiesu kolēģija atzīst par efektīvu, reāli izjūtamu un atbilstošu sodu apsūdzētajam par izdarīto krimināpārkāpumu aiz neuzmanības. Piespiedu darbs ir otrs vieglākais pamatsods, tas ir mazāk personas brīvību ierobežojošs, tajā pašā laikā tas ir pietiekami reāli izjūtams sods ar soda publiskuma elementu, kas veicina krimināsoda mērķa sasniegšanu.

Tiesu kolēģija pretēji prokurora izteiktajam viedoklim apelācijas instances tiesas sēdē uzskata, ka šī soda veida piemērošanai nav objektīvu šķēršļu, jo apsūdzētais nav darba nespējīga persona, kā arī viņam nav noteikta invaliditāte, viņš var strādāt, ko /pers. B/ apliecināja tiesas sēdē. Nav pamata uzskatīt, ka piespiedu darba izpildes institūcija nevarētu nodrošināt piemērotu darbu /pers. B/.

Izvērtējot izskatāmajā lietā konstatētos apstākļus, tiesu kolēģija secina, ka apsūdzētā lūgums par morālās kompensācijas apmēra samazināšanu, ir apmierināms. Pirmās instances tiesa, vērtējot pieteiktās kompensācijas apmēru, pamatoti ņēmusi vērā Kriminālprocesa likuma 352.panta nosacījumus, pamatoti norādījusi, ka cietušajai ir nodarīts morālais aizskārums morālā kaitējuma kompensācija ir tikai viens no kompensācijas veidiem un neaizstāj cietušā mantai un veselībai nodarīto kaitējumu, kā arī atsaukusies uz Augstākās tiesas apkopojumu par ieteicamo piedzenamās summas apmēru. Tomēr tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa nav pilnībā izvērtējusi visus apstākļus, kas būtu ņemami vērā, nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru.

Apelācijas instances tiesas sēdē tika pārbaudīts tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinums, no kura secinājumiem izriet, ka /pers. C/ nodarītie miesas bojājumi pēc sava rakstura pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem, kas izraisījuši īslaicīgus veselības traucējumus no 7 līdz 21 dienai. Ārstēšanās laiku virs 21 dienas eksperta atzinumā neņem vērā kā neatbilstošu traumas raksturam un kas neapstiprinās ar objektīvu klīnisku simptomātiku, bet pamatojas uz cietušās sūdzībām, kas varētu būt saistītas ar hronisko slimību paasināšanos, ko novērtējot miesas bojājumu smaguma pakāpi, neņem vērā (lietas 54-57.lapas).

No ekspertīzes atzinuma redzams, ka cietušā jau kopš 2004.gada 17.decembra vairāku gadu garumā vērsusies pie ārsta sakarā ar galvas, krūšukurvja un muguras sāpēm. Tā kā šajā kriminālprocesā pēc pārdzīvotās avārijas objektīvi nav konstatētas paliekošas sekas, tiesu kolēģija nekonstatē cēloņsakarību starp notikušo avāriju un cietušās norādīto par nepieciešamo ilgstošo ārstēšanos sakarā ar avāriju un darba spēju zaudēšanu.

Bez tam, nosakot morālās kaitējuma kompensācijas apmēru, pirmās instances tiesa norādījusi, ka cietušajai nenoliedzami ir nodarīta psihiska trauma. Tiesu kolēģija uzskata, ka neapšaubāmi, ka cietušajai bija pārdzīvojumi notikušā sakarā, tomēr pirmās instances tiesas secinājums par psihiskas traumas esamību balstīts tikai uz cietušās teikto un to neapstiprina nekādi objektīvi pierādījumi. Pirmās instances tiesas sēdē cietušā paskaidrojusi, ka trauma esot vairāk psiholoģiska nevis psihiska (lietas 104.lapa), savukārt apelācijas instances tiesā cietušā norādīja, ka uzskata, ka viņai nodarīta psiholoģiska un psihiska trauma, pie speciālista pēc palīdzības nav vērsusies. Apelācijas sūdzībā aizstāvis pamatoti norādījis, ka lietā nav iesniegti nekādi pierādījumi, ka cietušai būtu nodarīta psiholoģiska trauma.

Bez tam, apelācijas sūdzībā pamatoti norādīts, ka, lemjot par cietušās pieteikto kompensāciju, pirmās instances tiesa nav vērtējusi cietušās tiesības saņemt atlīdzību saskaņā ar Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma 3.nodaļā noteikto.

2008.gada 29.oktobra lēmumā lietā Nr. SKK-586/08, LR Augstākās tiesas Senāts ir paudis atziņu, ka, *nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru ceļu satiksmes negadījumu lietās, tiesai jāņem vērā apdrošinātāja izmaksātā vai iespējamā apdrošināšanas atlīdzība.* Šīs kompensācijas apmērs noteikts Latvijas Republikas Ministru kabineta 2005.gada 17.maija noteikumu Nr. 331 "Noteikumi par apdrošināšanas atlīdzības apmēru un aprēķināšanas kārtību par personai nodarītajiem nemateriālajiem

zaudējumiem" 3.punktā.

Kā norādīts LR Augstākās tiesas 2009.gada 3.jūnija lēmumā lietā Nr.SKK-308/2009, Ceļu satiksmes negadījumā cietušajai personai nav pienākums griezties ar iesniegumu par nemateriālā zaudējuma atlīdzināšanu apdrošināšanas sabiedrībā, taču tiesai, izvērtējot pieteiktā morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, ir jāņem vērā iespējamais apdrošināšanas atlīdzības apmērs. Pretējā gadījumā tiktu pārkāptas apsūdzētā tiesības paļauties uz civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu.

Saskaņā ar Ministru kabineta noteikumu Nr.331 "Noteikumi par apdrošināšanas atlīdzības apmēru un aprēķināšanas kārtību par personai nodarītajiem nemateriālajiem zaudējumiem" 3. punktu, apdrošināšanas atlīdzības apmērs par cietušās personas sāpēm un garīgām ciešanām cietušās personas fiziskas traumas dēļ ir no 30 līdz 570 *euro* Apdrošināšanas atlīdzību cietušajai personai izmaksā šādos gadījumos un apmēros: (..) 3.3. ja cietušajai personai ir viegli miesas bojājumi, kas radījuši veselības traucējumu, — no 30 līdz 80 *euro*.

Šo likumā noteikto atlīdzības maksimālo apmēru par viegliem miesas bojājumiem tiesu kolēģija ņem vērā, nosakot summu, kas piedzenama no vainīgās personas par labu cietušajai kā morālā kaitējuma atlīdzināšu.

Tiesu kolēģijas ieskatā, izvērtējot visus minētos apstākļus, kompensācijas apmērs 700 *euro,* konkrētajā gadījumā ir taisnīgs un samērīgs gandarījums cietušajai par viņas morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām, un uzskatāms par taisnīgu tiesību noregulējumu konkrētajā gadījumā. Pārējā pieteiktajā daļā tiesu kolēģija saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 350.panta trešo daļu morālā kaitējuma kompensāciju cietušajai nenosaka.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts.

Izskatot lietu, pirmās instances tiesa nav izlēmusi jautājumu par /pers. B/ piemērotajiem drošības līdzekļiem, kas /pers. B/ tika piemēroti ar procesa virzītāja 2013.gada 3.janvāra lēmumu (lietas 29.lapa). Tiesu kolēģija uzskata, ka /pers. B/ piemērotie drošības līdzekļi- uzturēšanās noteiktā vietā un papildus drošības līdzeklis -aizliegums izbraukt no valsts atceļami pēc sprieduma spēkā stāšanās.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 26.jūlija spriedumu **atcelt daļā par** /pers. B/ noteikto sodu un daļā parmorālāskaitējuma kompensācijas piedziņu par labu cietušajai**.**

/pers. B/ pēc Krimināllikuma 260.panta pirmās daļas sodīt ar piespiedu darbu uz 120 (simt divdesmit) stundām.

Cietušās/pers. C/ morālā kaitējuma kompensāciju apmierināt daļēji.

No /pers. B/ par labu /pers. C/ piedzīt kompensāciju par morālo aizskārumu 700 *euro* (septini simti *euro*) apmērā.

Pārējā daļā /pers. C/ morālā kaitējuma kompensāciju nenoteikt.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu.

/pers. B/ piemērotos drošības līdzekļus - uzturēšanos noteiktā vietā un papildus drošības līdzekli- aizliegumu izbraukt no valsts pēc sprieduma spēkā stāšanās atcelt.

Piedzīt no /pers. B/ valsts labā procesuālos izdevumus 39,84 *euro* (trīsdesmit deviņi *euro* 84 centi) – advokāta darba samaksu, nosakot termiņu labprātīgai procesuālo izdevumu samaksai - 30 dienas no nolēmuma spēkā stāšanās dienas. Nolēmuma labprātīgas izpildes gadījumā norādītā summa iemaksājama kontā:

Piedzinējs: Valsts,

Saņēmējs: NMR 90000050138, PVN Reģ. Nr. LV90001672316,

Saņēmēja iestāde: Valsts kase, BIC kods TRELLV22,

Konta Nr. LV68TREL1060001239300, iesniedzot tiesas kancelejā maksājumu apliecinošu dokumentu.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākajā tiesā 10 dienu laikā Kriminālprocesa likuma 574., 575.p. paredzētajos gadījumos, sūdzību vai protestu iesniedzot Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijai.

Pilna sprieduma pieejamības diena - 2014.gada 3.aprīlī.

.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese: (personiskais paraksts) L.Šteinerte

Tiesneši: (personiskais paraksts) S.Gļazere

(personiskais paraksts) G.Stūris